

SLADKÝ ŽIVOT



Chantelle Shawová
Nevydařený
plán

CHANTELLE SHAWOVÁ

NEVYDAŘENÝ PLÁN

PŘEKLAD

RUDOLF SCHUBERT

Milá čtenářko,

už jste si určitě všimla, že autorky mých příběhů mají v mimořádné oblibě pohádky. A že velmi často scénář těch nejznámějších pohádek používají jako kostru pro své romantické příběhy. Nejoblíbenější je vcelku pochopitelně Popelka. Příběh o tajemné kráse, která je vlastně někým jiným, než se zdá, a o princí, jenž ji musí vyhledat, je jako základ pro romantický příběh ideální. Častá je Kráska a zvíře, občas se objeví motiv z Šípkové Růženky...

Tentokrát si ale Caitlin Crewsová vzala obraz z jiné známé pohádky. Krásná dívka, celá v červeném, míří do lesa, kde... On je tam vlastně i ten hrozný vlk, který se ale, nemusíte se bát, nakonec tak hrozný být neukáže! I tak mě použití Červené karkulky zaujalo a překvapilo.

A jsem zvědav, co se ještě autorkám podaří. Třeba si zrovna teď některá láme hlavu nad tím, jak udělat romantický příběh z pohádky o Perníkové chaloupce!

... s láskou

Váš Harlequin

Chantelle Shawová

NEVYDAŘENÝ PLÁN



Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Wed for the Spaniard's Redemption

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:

Rudolf Schubert

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2019 by Chantelle Shaw

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.

02-516 Warszawa, ul. Starościańska 1B lokal 24-25

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

ISBN 978-83-276-5656-8 (EPUB)

ISBN 978-83-276-5657-5 (MOBI)

ISBN 978-83-276-5658-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

SEXUÁLNÍ HRÁTKY ŠPANĚLSKÉHO PLAYBOYE S MANŽELKOU MINISTRA!

Rafael Mendoza-Casillas seděl za psacím stolem ve své londýnské pracovně. Pravou rukou si u ucha přidržel mobil, levou rukou se probíral hromadou různých bulvárních deníků pohozených na stole a se svráštělým obočím upíral pohled na jejich první stránky. Titulky všech plátků byly skoro na vlas stejné a přílišně mu šly na nervy. Jako by se čerstvé informace o jeho aférce s Michelle Urquhardovou staly věcí veřejného zájmu. Kdyby se ti novinoví pisálci aspoň soustředili na čtenáře Spojeného království. Ale ne. Lidé v kterémkoliv koutu Evropy mohou teď zasednout ke snídani, polykat ranní sousta a zároveň očima hltat bombastické zprávy na prvních stránkách bulvárních novin.

Byly na nich dobře čitelné, i když značně zvětšené detaily dvou fotek jeho, Rafaela, dědice největší španělské maloobchodní oděvní společnosti. Na jedné z nich v noci, ale na pohled ve vši počestnosti, doprovází vlnadnou paní Urquhardovou do špičkového londýnského hotelu. Na druhé fotce z následujícího rána spolu z hotelu odcházejí. A fotograf zmáčkl spoušť právě v okamžiku, kdy on otočil hlavu k paní Urquhardové a ze strany ji líbal na tvář, při čemž

jednou rukou jí jako by hnětl ňadro, a ona se zakloněnou hlavou se šťastně smála – což by ho za jiných okolností, kdyby se jejich společně strávená noc nestala veřejným tajemstvím, jako milence těšilo. Ale bohužel, okolnosti mu nepřály.

„*Člověk může jen spekulovat o tom, jak nejproslulejší španělský playboy a ministrova žena trávili několik nočních hodin,*“ citoval Rafaeli do telefonu jeho děda Hector Casillas.

Rafael se ušklíbl. Tuhle větu musel napsat novinář, pišící pro zvlášť nevkusné bulvární noviny.

„*Tenhle skandál už je příliš, Rafaeli,*“ pokračoval ostře děda Hector a hlas se mu chvěl hněvem.

Rafael odtáhl mobil od ucha.

„*Zrovna v den, kdy naše nejúspěšnější módní řada značky Rozita přichází s novou kolekcí svatebních šatů, plní tvoje aféra s vdanou paní stránky bulváru. Z Casillas Group jsi udělal terč posměchu.*“

„Netušil jsem, že Michelle je vdaná,“ Rafael lakonicky namítl v okamžiku, když se jeho dědeček chystal nadechnout.

Její status vdané ženy ho totiž nijak zvlášť neohromil. Neodpovídal přece za morálku jiných lidí. Byla to čistě jejich věc. Vždyť ani jeho osobní morálka nebyla příkladná. Nikomu však do toho nic nebylo. Kdyby však věděl, že manžel Michelle je veřejná osoba, nespál by s ní. Našel by si jinou. Nikdy neměl problém získat ženu, která by s ním šla do postele. A upřímně, Michelle, ač se po ránu cítila asi opravdu šťastná, aspoň její výraz na fotce před hotelem tomu nasvědčoval, nestála za problém, který, jak se teď zdálo, se z aférky může zrodit.

Opřel se o opěradlo křesla a sledoval kapky deště stékající po okenních sklech jeho kanceláře v budově vedení oděvní společnosti v londýnském finančním centru vybudovaném na místě bývalého přístavu

Canary Wharf. Casillas Group byla jedna z největších světových společností zaměřených na maloobchod s oblečením. Vedle Rozity společnost vlastnila ještě několik jiných značek produkujících žádané nejmódnější zboží.

Rafael si představil dědu Hectora sedícího za psacím stolem v pracovně okázalého rodinného sídla ve Valencii. V minulosti byl při mnoha různých příležitostech do té pracovny přivolán, aby si vyslechl Hectorovy lekce ohledně správného chování, k nimž automaticky náležela i připomínka – jako by ji potřeboval – že je *gitano*. Tedy *cikán*. V mnoha oblastech Evropy se těm lidem říká jinak, nejčastěji patrně Romové. Ale význam těch pojmenování je stejný a Rafael je ve Španělsku *gitano*, tím pádem ve své nóbl španělské rodině outsider.

„A znovu říkám, že jsi zostudil rodinu. A co je horší, celou naši společnost,“ Hector pokračoval chladně. *„Tvoje matka mě varovala. Říkala, že jsi po otci zdědil sklon k lehkomyšlnému chybování. Když jsem tě zachránil ze slumu a přivedl do rodiny, doufal jsem, že mě jednou budeš následovat jako hlava Casillas Group. Koneckonců jsem ti to říkal, jsi můj prvorozený vnuk. Ale bohužel skutečně máš v sobě hodně otcovy krve, a i když připojíš ke svému jménu příjmení Casillas, nezmění tě to.“*

Rafael sevřel čelisti. Říkal si, že tenhle dědův kopanec mohl čekat. Děda nikdy neminul příležitost připomenout mu, že v jeho žilách neproudí modrá krev španělských šlechticů. Rafaelův otec Ivan Mendoza byl drogový dealer, který žil na ulici nebo ve slumech, a matka, jediné Hectorovo dítě, v mladých letech chtěla rebelovat proti způsobu života už staletí staré šlechtické rodiny Casillasových, utekla s jeho otcem a časem mu porodila dvě děti. Po pár letech si všechno rozmyslela a pro změnu utekla od jeho otce

a zanechala mu ve slumu na předměstí Madridu jak Rafaela, tak jeho malou sestřičku.

„Tak to nemůže jít dál,“ pokračoval děda. *„Rozhodl jsem, že se oženíš. A co nejdříve.“*

V prvním okamžiku si Rafael myslel, že mu špatně rozuměl. *„Ale dědo...“* začal smířlivě.

„Protože vedení společnosti už na mě začíná tlačit, abych místo tebe za svého následovníka zvolil Franciska.“

Rafael se rázem cítil, jako by polkl kus olova. *„Ty bys na ramena ještě kluka položil odpovědnost za Casillas Group, společnost s mnohamiliardovým ročním obratem? Na to Frankie nemůže stačit.“*

„Tvému nevlastnímu bratrovi je dvacet a za rok ukončí studium na univerzitě. A hlavně si jako ty bez okolků nestahuje kalhoty, když uvidí pěknou ženu.“

Rafaelovi se trpkostí sevřelo hrdlo. *„K tomu tě navedla matka? Nejspíš ano. Ta se nikdy netajila s tím, že teprve její druhý syn je pravý Casillas, že ten se má stát dědicem společnosti, ne já.“*

„Nikdo mě k ničemu nenavedl. Sám jsem se rozhodl,“ odbrkl Hector. *„Ale jako ostatní členové vedení společnosti a akcionáři i já se obávám, že tvoje nechvalná proslulost a zprávy o všech tvých eskapádách v těch příšerných časopisech a novinách nevrhají na naši společnost dobré světlo. Náš výkonný předseda má být muž, který se drží pevných zásad a rodinných hodnot. Rozhodl jsem se, že ti dám ještě jednu šanci, Rafaeli. Přiveď svou vyvolenou počátkem května na oslavu mé osmdesátky a já odejdu z pozice výkonného ředitele a tebe jako mého následovníka do té funkce uvedu.“*

„Nehodlám se ženit,“ Rafael vztekle procedil mezi zuby.

„V tom případě budu v ten den jmenovat mým následovníkem tvého nevlastního bratra.“

„*Dios!* Narozeniny budeš mít ode dneška za šest týdnů. V tak krátkém čase snad ani není možné najít si dívku a oženit se s ní.“

„*Nic není nemožné,*“ namítl Hector klidně. „*Během posledního roku a půl roku jsi byl představený několika dívkám z vysoce postavených španělských rodin. Kterákoliv z nich by pro tebe mohla být vhodnou manželkou. Pokud chceš být mým dědicem, stačí, když mi jednu z nich představíš jako svou ženu.*“

Tím Hector hovor ukončil.

Rafael odhodil mobil na psací stůl a zaklel.

Ten staroch se zbláznil. Kdyby pořád ještě, i přes svůj vysoký věk, nebyl tak chytrým byznysmenem, pomyslel by si, že snad už nemá všech pět pohromadě. Jenže děda, jako taky kdysi prvorozený syn v rodině, už v bůhvíkolikáté generaci začal řídit společnost a dodnes ji řídí stejně dobře, jako to postupně dělali jeho předchůdci v řadě už celých sto padesát let.

Hector Casillas však měl jen jednoho potomka, dceru Delfinu. Takže on, Rafael, její první syn a Hectorův nejstarší vnuk, byl dalším v řadě. Ale věděl, že mnozí z ředitelů ve správní radě společnosti, dokonce i někteří z příbuzných, mu jako outsiderovi – a za toho ho považují – nefandí a nepřejí si, aby někdy převzal otěže vedení společnosti.

Hectorova slova ho popíchla. Prý *jestli skutečně chceš být mým nástupcem...* Rafael odhalil zuby v nuceném úsměvu. Jistě. To bylo to jediné, co si přál. Být osloven jako dědečkův nástupce bylo jeho snem, byl tím posedlý od doby, kdy ho jako vyzáblého dvanáctiletého kluka vytáhl z chudoby a přivedl do pro něj tehdy nepředstavitelně bohatého života jeho aristokratické rodiny.

Byl odhodlaný dokázat všem pomlouvačům,

včetně své matky a jejího druhého manžela, Alberta Casillase, že je toho postavení hodný. Alberto byl totiž zároveň i vzdálený bratranec matky Delfiny, což znamenalo, že jejich syn Francisco byl z gruntu Casillas – naštěstí byl normální i podle Rafaela. Genofond Casillasových jako četných jiných aristokratických rodin byl zkrátka výjimečný a na tom se podle většiny Rafaelových příbuzných nemělo nic měnit.

Jenže maloobchod v současné době procházel velkými změnami. Zejména rostl internetový prodej a Rafael si víc než členové výboru uvědomoval, že Casillas Group potřebuje inovace a nové technologie, aby udržela své postavení na špici trhu. Jeho dědeček byl vynikající výkonný předseda, ale bylo třeba vedení společnosti omladit.

Ale ne někým, kdo má v sobě krev *cikána*, posmíval se sám sobě. Jistě, byly doby, kdy žebrel o jídlo jako zatoulaný pes ve špinavých ulicích slumu, ale ty jsou pryč.

Rafael zahnal vzpomínky na neveselé dětství a pokusil se stočit myšlenky na nějaké možné nevesty, o nichž se Hector zmínil. I matka na ně zřejmě trochu myslela, když zvala dcery významných španělských rodin na večerní party a pokaždé trvala na jeho přítomnosti. Dívky před jeho zraky během nich povlávaly, proplouvaly, ale on neměl chuť ani si je prohlížet. Tehdy ani teď ve vzpomínkách.

Ale má se oženit! Má si vybrat manželku!

A co tak láska?

Psycholog by nejspíš předpokládal, že Rafaelova nechuť k manželskému a rodinnému odevzdání se měla své kořeny v jednání matky. Copak je běžné, aby matka opustila své dítě, když mu je sedm? Ale nešlo jen o něj. Kdyby to byl jen on, koho opustila, mohl by jí to snad prominout, ale ona opustila i ani ne dvouletou dceru, jeho sestru Sofii. Sofiin stesk po

matce snášel hůř než nezájem otce či palčivou bolest, když ho otec po zádech, zadku či stehnech švihal opaskem. A víc kvůli sestře než kvůli sobě byl odhodlaný dosáhnout přijetí Casillasovými. *Bude výkonným ředitelem společnosti a bude!*

A dostal nápad: nabídne finanční odměnu kterékoliv ženě, která bude ochotná stát se jeho manželkou. Dočasnou manželkou. Dosáhne tak svého cíle a pak už nebude důvod zachovávat nechtěné manželství, tak se rozvede. To si říkal, kdy ze stolu stahoval diplomatku a klíče od auta a mířil ke dveřím kanceláře. Zastavil se u stolu osobní asistentky. „V deset mám schůzku, vrátím se kolem poledne,“ oznámil jí. „Jestli můj děda zavolá znovu, řekněte mu, že zbytek dne nebudu k zastížení.“ Znovu vykročil ke dveřím, ale znovu se zastavil a otočil k asistentce. „Ještě něco, Philippo. Vyhoďte z kanceláře všechen ten stupidní bulvár.“

Mohl den pokračovat ještě hůř?

Juliet mrskla mobilem na pasažérské sedadlo do dávký a zasunula klíč do zapalování. *Nebudu brečet a nebudu*, opakovala si. Poté, co při dopravní nehodě přišla o oba rodiče najednou, což zároveň ukončilo i její kariéru baletky, se rozhodla, že už nic nemůže být pro ni tak strašné, že by stálo za její slzy.

Ale dnešek nemohl začít hůř. Od australské právní firmy přišla zpráva, že Bryan chce požádat o opatrovnictví jejich dcery Poppy. Svíral se jí žaludek. Nemůže přece o ni přijít. Kvůli ní přece žije. Život matky samoživitelky je sice neustálý boj, ale radši bude bojovat do posledního dechu, než by ji předala do opatrovnictví jejímu otci. Vždyť do dneška o ni vůbec nejevil zájem!

A teď ten před malou chvilkou ukončený telefonní hovor s Mel, pracovní partnerkou! Poslední kapka!

Život se jí rozpadá.

Juliet zírala na proudy vody stékající po čelním skle auta a zamrkala, aby zatlačila zpět slzy deroucí se jí z očí. Nemá smysl sedět v autě na parkovišti na Canary Wharf za budovou s luxusními kanceláři společnosti Casillas Group. Ještě musí do jiných kanceláří v okolí rozvézt další objednané sendviče. Její firma *Vezeme vám obědy* možná stojí před krachem, ale klienti si své sendviče už zaplatili a očekávají je.

Povzdechla, nastartovala auto, zapjala si bezpečnostní pás, zařadila rychlost a sešlápla pedál plynu. Ale dodávka místo dopředu prudce vyrazila dozadu. Ozvala se rána a hned na to zařinčení rozbitého skla.

V tom okamžiku Juliet nechápala, co se stalo. Až když pohlédla do zpětného zrcátka, jí došlo, že při couvání narazila do auta zaparkovaného za ní.

S rostoucí hrůzou si začínala uvědomovat, že nenarazila do jen tak nějakého auta, ale do ocelově šedého lamborghini, jednoho z těch nejdražších aut na světě, jak jí už před časem informoval Danny, hlídač parkoviště. A tohle místo na parkovišti je prý rezervované pro řídící pracovníky Casillas Group. Najednou jí bylo jasné, že den se může vyvíjet ještě hůř, než by si kdy mohla představit.

Sledovala majitele lamborghini, jak vystupuje z auta, aby si prohlédl přední nárazník. Rafael Mendoza-Casillas, jeden z ředitelů Casillas Group ve Spojeném království, playboy na světovém poli a sexuální božstvo. Pokud ovšem historiky o jeho soukromém životě objevující se v jistých novinách jsou pravdivé.

Julietino srdce naráželo do žeber, když se Rafael Mendoza-Casillas napřímil a vykročil k jejímu autu. V pěkné tváři se mu objevovaly střídavě rozzuřené a bojovné výrazy, které ji povzbudily k akci: uvolnila bezpečnostní pás a otevřela dveře. Doufala, že škoda

na jeho autě nebude velká. I tak požadavek na uhrazení škody navýší její pojištění na příští rok.

„Blázne! Proč jste couvala? Kdybyste měla rozum a podívala se do zrcátka, viděla byste, že parkuju za vámi!“

Jeho zastřený hlas s výrazným jižním přízvukem byl plný zlosti. Juliet v něm přesto slyšela silné sexuální podtóny, jež jí zvedaly chloupky na těle.

Tyčil se nad ní.

Juliet měřila sto šedesát čtyři centimetry, což byla minimální výška pro baletky v baletním sboru, a musela zaklonit hlavu, aby na něj mohla pohlédnout. Propichoval ji neobvykle zelenýma očima vysílajícími hromy a blesky.

Tak krásná tvář!

Juliet ji občas zahlédla v kancelářích Casillas Group, když do nich nesla své sendviče, ale on na ni nikdy ani nepohlédl, ani když ji míjel na chodbě. Jednou vystupoval z výtahu, do něhož ona právě nastupovala, a rukávem saka se otřel o její paži. Kořeněná vůně jeho vody po holení s ní zůstala po celý zbytek dne. Teď, když se té exotické vůně opět nadechla, cítila, jak se svírají břišní svaly.

„Nejsem blázen,“ zamumlala, celá ztuhlá z jeho přece jen povýšeně znějícího hlasu a zmatená ze své reakce na jeho celkově výraznou a opojnou maskulinitu.

Silný déšť mu černé vlasy připlácl k lebce, nicméně pořád vypadal jako filmová hvězda. Ostře řezané čelisti a hranatá brada porostlá tmavým strniskem... Krásný muž. Juliet cítila, jak pod zástěrou, jež byla součástí její uniformy, se jí na prsou napínají bradavky.

Pozvedl široké, černé obočí, jako by ho překvapilo, že mu Juliet vůbec odpověděla. „Důkazy svědčí o něčem jiném,“ procedil mezi zuby. „Doufám, že

vaše pojištění kryje škodu, kterou jste způsobila na cizím soukromém pozemku. Všude kolem vidíte několik upozornění, že tohle parkoviště slouží výhradně vedení Casillas Group. Ignorovala jste je. Pokud vaše pojišťovna škodu neuhradí, můžete se těšit na účet ze servisu za opravu škody na mém autě.“

Zachvátila ji panika. „Nemám peníze, nemám z čeho opravu zaplatit. Byla to nešťastná náhoda. Mrzí mě, že k ní došlo. Nechtěla jsem do vašeho auta narazit.“

Kapky deště jí kapaly z čepice se štítkem na kosi. Už ji měla úplně promočenou. Vzpomněla si na obrovskou radost, kterou s Mel prožívaly, když si objednávaly červené čepice a červené zástěry. Vlávaly hodně naděje do své sendvičové firmy, když před s ní rokem začínaly, ale ty dvě zprávy z dnešního ráno v Juliet vzbudily oprávněné obavy že jejich firma *Ve-zeme vám obědy* se položí. Jestli na ni zaklekne play-boy z Casillas Group, tak určitě.

A aby se cítila ještě hůř, ten nejpěknější muž, kterého kdy viděla, na ni zírá, jako by byla něco hnusného, co bůhví jak uvízlo na podrážce jeho boty a on to teď z ní musí seškrábnout.

Včera se cítila provinile, když si Poppy stěžovala, že ji v botách bolí prstíky na nohou. O to víc ji zabolelo v hrudi, když si představila, že by po ní opravná chtěla zaplatit účet. „Určitě si nebudu moct dovolit ten účet zaplatit. A nebudu si moct na zaplacení ani vzít půjčku v bance. Už totiž mám dluhy.“

Vlastní slova a myšlenky ji vedly k hysterii, protože od doby, kdy oba rodiče tak tragicky zemřeli, podvědomě stále očekávala další katastrofu.

„A když mě zavřou do basy, kdo bude pečovat o mou dceru? Budu považovaná za špatnou matku, Bryan si bude moct odvézt Poppy do Austrálie a já už ji nejspíš nikdy nevidím.“ Představa něčeho